

GRAVSLÆGT



Af samme forfatter

Skeletter i skabet

Dødsbørn – Skeletter i skabet 1

Blodtåge – Skeletter i skabet 2

Ildfugl – Skeletter i skabet 3

Medaljonen

Den sorte skarabæ – Medaljonen 1

Det blødende sår – Medaljonen 2

Det halve hjerte – Medaljonen 3

Wicca-veninder

Chatsøstre – Wicca-veninder 1

Bitchen imellem os

NICOLE BOYLE RØDTNES

GRAVSLÆGT

– *Skeletter i skabet 4*



Gravslægt – Skeletter i skabet 4

af Nicole Boyle Rødtnes

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2013

Omslag: Rasmus Jensen

Sat med Arno Pro

Printed in Tallinn by Tallinn Book Printers 2013

ISBN-13: 978-87-92879-16-5

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Læs mere på forfatterens hjemmeside www.nicoleboyleroedtnes.dk

Og på hjemmesiden for serien *Skeletter i skabet*: www.skeletteriskabet.dk

Se bogtrailer på www.youtube.com/forlagetfacet

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

www.facebook.com/forlagetfacet

www.youtube.com/forlagetfacet

www.twitter.com/forlagetfacet

Tak til Bjarke for plothjælp og vejledning, Kit for gode råd og sparring, Camilla og Nadia fra De Fantastiske Bøgers klub, der hjalp bogen i gang, Maria, Bettina, Marie og Line for at følge serien undervejs, Felicia og Kit for en fantastisk tur til Cómpeeta, der hjalp bogen med at blive færdig, min mor og min søster for at læse den igennem til sidst, hele min familie for kærlighed og støtte, og min redaktør, Sebastian Schultz, for at tro på serien hele vejen!

Indhold

1. Talen	11
2. Fortabt	26
3. For længe siden	39
4. En af vores egne	45
5. Testen	51
6. Forskelsbehandling	62
7. En aftale	69
8. Gensyn	78
9. Et gammelt sagn	84
10. En bøn	90
11. Hjemme igen	96
12. Ingen begrænsninger	105
13. Modstandsgruppen	117
14. Afhøringen	136
15. Løgne og anklager	147
16. At bryde et bånd	155
17. At dræbe en ildfugl	161
18. Talen	167
19. En mission	175
20. På institutionen	184
21. Fangevogter	193
22. En brændende gråspurv	198
23. En anden løsning	209
24. Udlånt	220
25. Spion	228
26. Smidt ud af byen	235
27. Flygtningeafgift	245
28. Sagnet om gravslægten	251

29. Portuenas statsleder	261
30. Krigsførelse	275
31. Beslutningen	279
32. De hundrede skeletter	286
33. Fjendens blod	295
34. Et kendetegn	304
35. Nedtælling	317
36. At skabe en hærfører	324
37. Gravslægten	329



Jeg trådte hen over liget. Synet af det blege, døde ansigt rørte mig ikke så meget, som jeg havde forventet. Og der vidste jeg det: at selv hvis vi fik fjernet alle dødsbørnene fra byen... selv hvis alt blev normalt igen, så blev jeg aldrig den samme. Noget inden i mig var ændret for altid.

1. Talen

At Zantora ville blive overtaget af en hær af dødsbørn, var nok det sidste, jeg nogensinde havde forventet, men det var, hvad der var sket. Og nu sad jeg bagbundet i totalt mørke i et lille depotrum, der lugtede af rengøringsmidler og sure gulvklude.

Jeg prøvede at vride og dreje mig, at gøre hvad som helst, der kunne få rebene til at give sig bare en smule. Jeg forsøgte at trække hænderne fri, men rebene bed sig ind i håndleddene og skrællede huden af.

Det sved og stak, men jeg nægtede at give op. Hvis jeg ville overleve det her, var jeg nødt til at komme ud af rebene, ud af Statshuset, ja, muligvis hele vejen ud af Zantora for at undslippe Devon og hans hær.

Det summede i mine fingre, men jeg var kommet længere end i går; nu var det kun knoglen på tommelfingeren, der var i vejen. Hvis bare jeg kunne file knoglen en lille smule ned eller presse fingrene lidt mere sammen, så var jeg fri.

Jeg hørte trin ude på gangen. Dødsbørnene havde vandret frem og tilbage i nat. Flyttede noget, hentede

noget, planlagde... noget. Hvad præcis Devons plan var, vidste jeg stadig ikke, men han havde sagt, at jeg skulle være en del af det. Og så snart Devon gjorde mig til en del af hans projekter, så gjaldt det om at komme væk.

Sidste gang han havde haft planer med mig, havde det betydet lange nætter på kirkegården med at grave lig op, trusler mod Temate, Michia og Majana, og så havde han også i et kort vanvittigt sekund været tæt på at dræbe mig. Ikke ligefrem noget, jeg ville gentage. Slet ikke når jeg havde langt vigtigere ting at tage mig til: såsom a) at finde mine forældre, der havde været væk i flere måneder nu, b) at finde ud af, hvorfor Aiden, en meget stærk flamme, der skulle have været min ildfugl, nu bare var en lille sølvkugle, og c) at få hævnnet Edward, Samuel og alle de andre, som den korrupte politiker, Victor Adamo, havde fået myrdet. Eller som vi troede, han havde fået myrdet, for vi manglede stadig at finde beviser, der kunne fælde ham. Men nu var der altså kommet et punkt på min liste, som slog alle de andre, og det var at komme ud herfra.

Der blev stille ude på gangen igen. Mit håndled dunkede stadig, og en svagt klistrende og varm fornemmelse fortalte mig, at rebene havde gnavet hul. Jeg var nødt til at prøve igen med det samme, inden hævelsen ville gøre det hele endnu sværere.

Jeg tog en dyb indånding og rev så til med alle mine kræfter.

Jeg bed et skrig i mig, mens rebet knagede højt, da

min tommelfingerknogle pressede sig mod det, og så – svup – gled hånden ud.

Jeg sank sammen på de kolde fliser. Blodet løb ned ad armen, men jeg var fri.

Resten af rebet gled let af, og jeg rejste mig. Benene var stive og ømme af at sidde stille så længe.

Min hånd søgte mod bukselommen, hvor jeg fandt den lille, sølvfarvede kugle, der var Aiden. Da jeg trak ham frem, opdagede jeg med det samme en forandring. Kuglen... lyste. Hvornår og hvordan det var sket, anede jeg ikke, men det måtte være godt. Måske var der stadig håb, måske kunne Aiden reddes.

Det svage lys fra Aiden tillod mig at få overblik over rummet.

Jeg kunne se et par gulvspande og ved siden af dem rengøringsmidler og mopper. For enden af rummet var døren. Jeg tog i håndtaget, selvom den – selvfølgelig – var låst.

Jeg lyttede kort. Der var stille på gangen. Så rettede jeg mig op. Jeg er ikke specielt stærk, men jeg var nødt til at give det et forsøg. Jeg løftede benet, tog sigte og sparkede så direkte mod låsen. Slaget forplantede sig gennem min fod hele vejen op i benet, mens jeg humpede bagud, og døren ikke havde givet sig så meget som en millimeter.

Vaklende satte jeg mig ned. Blodet piblede stadig frem fra håndledet, og hele min krop var øm og træt. Jeg lagde Aiden i skødet og gned ansigtet i hænderne.

Jeg havde det, som om jeg var blevet bidt af en blåslange. Som var jeg fanget i en dyster hallucination. Som havde nogen taget et af mine mareridt og gjort det til virkelighed.

Dødsbørnene havde fanget mig i går, da jeg havde forladt min læremester Nila på hospitalet. Pludselig havde de stået der i de halvmørke gader i Zantora og grebet fat i mig. Hvordan de var kommet ind i byen, anede jeg ikke.

De havde slæbt mig gennem gaderne hen til Rådhuspladsen og Statshuset. Jeg havde været sikker på, at de arbejdede for Adamo, men da jeg ankom, var gangene spøgelsestomme og forladede, og det var ikke Adamo, der tog imod mig, men Devon. Med nogle få ord, om at han ville overtage Zantora, og at jeg skulle hjælpe ham med det, var jeg blevet låst inde.

Og nu sad jeg her og fattede... intet.

Jeg vågnede næste morgen af skridt på gangen. De stoppede foran døren, og i en hurtig bevægelse fik jeg gemt Aiden i lommen, mens jeg kom på benene.

Døren gled op, og jeg stod ansigt til ansigt med min fætter. Devon var næsten et spejlbillede af mig selv. Den eneste undtagelse var det blødrøde mærke på hans pande. Dødsmærket, som alle dødsbørn bar. Igennem tiden havde jeg gjort mit for at fjerne ligheden. Først havde jeg bleget mit hår, så klippet det. Men nu hvor det var vokset ud, var vi igen næsten identiske.

Devons blik gled over de blodige reb på gulvet.

“Når vi binder dig, er det meningen, at du skal blive i rebene,” sagde han og vendte sig mod to dødsbørn bag sig. “Tag ham.”

De to dødsbørn kom nærmere. På hænderne havde de tynde, hvide handsker, ligesom dem læger bruger under operationer. Deres fingre låste sig fast om mine arme og gav mig gåsehud.

Selvom handskerne var til for min beskyttelse og sikrede, at jeg ikke faldt død om ved deres berøring, var jeg alt andet end rolig, da de trak mig af sted. Dødsbørn var kendt for at kunne gå amok. For ikke at forstå, hvor farlige de var. Devon var undtagelsen. Han havde været et særligt eksperiment på institutionen, og derfor var han som en af de få fuldt ud bevidst om, hvad han var, og hvad han kunne gøre. Adamo havde brugt ham som lejemorner netop af denne grund.

“Hvad er det, du vil?” spurgte jeg Devon, mens dødsbørnene slæbte mig ned ad en lang gang, hvor billeder af Zantoras statsoverhoveder hang på væggene. Portrætternes øjne fulgte os hele vejen, som om hele Zantoras stab af tidligere ledere i forargelse betragtede, hvordan Statshuset var blevet inficeret med dødsbørn.

“Du får se,” svarede Devon bare.

Jeg havde heller ikke regnet med, at han ville fortælle det, spurgte, mest for at han ikke skulle opdage mit søgende blik. Jeg spejdede efter flammer. En levende flamme kunne være præcis det våben, jeg havde brug

for. Men på væggene hang kun tomme søm, der hvor flammerne burde have været.

Gangene var lige så mennesketomme som i går. Hvor var alle politikerne og de ansatte? Ikke en eneste politiker, sekretær eller rengøringshjælp var at se. Var de flygtet? Fanget? Døde?

Devon standsede foran en bred dør.

Et lille skilt fortalte, at kontoret tilhørte Phillip Raylon, Zantoras statsleder, men Devon rev bare døren op.

Statslederens kontor var blevet omdannet til midlertidigt pulterkammer. Langs væggen havde dødsbørn stablet rygsække og kasser med ting.

Devon trak en lænestol frem, og dødsbørnene skubbede mig ned i den.

“Bliv siddende,” sagde Devon bestemt, mens de to andre trådte tilbage og ventede ved døren.

Jeg adlød, og et hurtigt blik rundt fortalte mig, at også dette lokale var blevet tømt for flammer. Devon havde taget sine forholdsregler.

Han vendte ryggen til mig, mens han så ud ad de store panoramavinduer med udsigt over Rådhuspladsen. Herfra kunne man se direkte over på Rådhuset på den modsatte side af pladsen.

“Forklar mig, hvordan signalet med byens klokker fungerer,” sagde Devon. “De ringer, når der er fare på færde, og så kommer folk herhen, ikke sandt?”

Jeg nikkede.

“Skal man ringe på en særlig måde?”

Jeg tøvede, havde ikke lyst til at give ham oplysninger, der kunne hjælpe ham, men jeg havde intet valg.

“Der er to signaler,” svarede jeg. “Det ene ringer med tre hurtige ring efter hinanden fem gange i træk. Det andet fem gange seks ring efter hinanden.”

“Og forskellen er?”

“Det første betyder, at en fra hver bydel skal møde op og få oplysninger. Det andet betyder, at en fra hver familie skal komme.”

“Okay, vi tager det sidste.” Han drejede sig mod dødsbørnene ved døren.

“Josef, fortæl Malcom, at det er fem gange seks ring efter hinanden.”

Et dødsbarn med kort, rødt hår nikkede og forsvandt så ud ad døren.

“Hvad er det, du vil?” spurgte jeg igen.

“Du får se,” gentog han og vendte sig mod mig.

Han var iført sorte læderhandsker og rakte ud efter mit hoved. Langsomt trak han mit pandehår tilbage. Ved hans side på det lange mahogniskrivebord lå en række pensler i forskellig størrelse.

Han lod fingrene glide hen over dem, inden han valgte den mindste. Så dyppede han spidsen i maling, så de lange, sorte hår blev helt røde. Han løftede penslen mod mit ansigt og tegnede et koldt spor i min pande.

Hans ansigt var koncentreret, mens han med forsigtige, små strøg tegnede en cirkel.

Kort efter begyndte klokkerne at ringe. Sendte en høj, ildevarslende rungen ud over byen, og det var først nu, at jeg tænkte på, at jeg skulle have løjet for ham. Givet ham et forkert antal ring, så alle ville vide, at der var noget galt. I stedet havde jeg lokket dem lige i hans fælde.

Penslen gled i hans hånd og tegnende et vådt spor hen over min pande.

Devon sukkede. Rakte ud efter et håndklæde. Hurtigt og vredt gned han min pande ren.

“En gang til,” sagde han til sig selv.

Penslen følte endnu mere kold denne gang, da han langsomt begyndte forfra.

Mens Devons blik var fastlåst på min pande, så jeg mod døren. Her holdt det andet dødsbørn vagt. Hvor mange dødsbørn Devon havde under sin kommando, anede jeg ikke. Og hvordan han havde trænet dem til at forstå hans kommandoer, vidste jeg heller ikke.

For nogle måneder siden, under fejringen af Zantoros 200-årsdag som hovedbyen blandt de tre bystater, havde der været en masseflugt fra dødsbørnsinstitutionen. Havde Devon allerede den gang planlagt det her? Havde han de sidste måneder arbejdet med at træne dødsbørnene?

Jeg havde troet, at han den gang handlede under Adamos ordrer, at det først var i Portuena for få dage siden, at han havde brudt sin aftale med Adamo, da han havde nægtet at myrde mig. Men nu begyndte jeg

at tro, at Devon ikke bare havde snydt mig, men også Adamo, og at han i månedsvis havde arbejdet udelukkende for sine egne mål.

Den høje ringen af klokkerne aftog. Signalet var givet, og Zantoras borgere var på vej.

“Sid stille,” sagde Devon, og jeg rettede igen blikket mod ham.

Han tegnede først cirklen, så de tre bølgede streger i min pande. Dødsmærket. Det rislede koldt i blodet, mens jeg begyndte at få en svag fornemmelse af, hvad Devons næste træk ville være.

Døren gik op, og det rødhårede dødsbarn kom tilbage. Han stillede sig igen som en vagtpost ved døren.

“Hm...” Devon lænede sig frem. Studerede min pande nøje. “Ja, den er vist ved at være der.” Han pustede på min pande. “Nu skal det bare tørre.”

Han så mod de to dødsbørn ved døren.

“Josef, bed Malcom ringe med klokkerne en gang til, så vi er sikre på, at alle har hørt det,” sagde han, og det rødhårede dødsbarn forlod igen rummet.

Devon trak en stol hen, så vi sad i øjenhøjde.

“Jeg har altid hadet, at vi lignede hinanden,” sagde han. “At den eneste forskel på os var det mærke.” Han slog med sin finger i panden på mig. Han kiggede på handsken og smilede, da der ingen maling var på den. “Men nu kan det blive nyttigt.”

“Hvad er det, du vil?” spurgte jeg endnu en gang.

“Folket venter.” Devon slog ud med armen mod de

store glasruder. De første mennesker var begyndt at ankomme. De stod tæt sammen med opslåede hætter for at beskytte sig mod regnen.

“Jeg forstår ikke...” sagde jeg.

“Du skal tale til dem. Forklare dem situationen.” Devon trak sine handsker af. De blå blodårer stod tydeligt frem på de blege hænder. Han smed handskerne i mit skød. “Tag dem på.”

Jeg trak handskerne på.

Devon tog jakken af og rakte den til mig. Jeg trak den ud over min egen og strejfede den lille kugle i min bukse-lomme. Hvis bare Aiden havde været i live...

“Du vil have, at de skal tro, at jeg er dig?” sagde jeg.

Devon nikkede.

“Ja, jeg kan jo ikke så godt gå derud selv,” sagde han og strakte armene. “Vi kan jo risikere, at nogen har revolvere på sig.”

Jeg sank. Så det var hans plan. At hvis nogen skulle skydes, så skulle det være mig.

“Jeg har skrevet en tale ned,” fortsatte han. “Det eneste, du skal gøre, er at læse den.” Han stak et dokument i min lomme. “Min ven Ehren vil stå ved din side hele tiden,” sagde han og nikkede mod døren, hvor det andet dødsbarn stod.

Det dødsbarn kendte jeg. Jeg havde mødt ham på Qvys dødsbørnsinstitution, hvor han havde ledet et angreb mod Nila og mig. Han var blevet skudt i benet, men havde overlevet. Den gang havde jeg haft ondt af

ham. Havde revet min bluse i stykker og kastet den ind til ham, i håb om at de andre ville forbinde såret. Nu ville jeg ønske, at jeg havde lyttet til Nila og bare efterladt ham.

Devon børstede lidt fnuller af min jakke.

“Ehren kender talen ud og ind. Hvis du laver ændringer, eller på nogen måde forsøger at signalere til mængden, at du ikke er mig, så vil han slå dig ihjel. Forstår du?”

Jeg nikkede. Mit blik mødte Ehrens. Ansigtet med de mange ar var hårdt. Jeg var ikke et sekund i tvivl om, at han ville gøre det.

“Godt. I må hellere komme af sted. Vi må ikke lade dem vente,” sagde Devon.

Ehren greb fat i mig. Han bar ligesom Devon handsker, men jeg vidste, at det kun ville tage et par sekunder at smide dem.

Han trak mig ned ad gangen med portrætterne, og vi nåede hen til en bred dobbeltdør, der førte ud til den store balkon med udsigt over pladsen. Det var her, at statslederen plejede at træde frem og tale til befolkningen i nødsituationer. Fortælle dem om, hvad der truede byen, og hvad Statshuset gjorde for at afhjælpe truslen.

Ved døren ud til balkonen stod det andet dødsbarn, der havde været på kontoret tidligere. Josef havde Devon kaldt ham. Han var lav og spinkel og havde et kort, rødt hår. Han måtte være her fra Zantora, dødsbørnene fra Qvy havde alle en let lysebrun hud, ligesom min

veninde Michia. Tanken om Michia sendte et lille stød igennem mig. Hun havde arbejdet på institutionen. Nu hvor dødsbørnene overtog byen, ville hun være i fare.

Josef havde et fast greb i en høj, ældre mand. Phillip Raylon. Zantoras statsleder. Han så forhutlet og skræmt ud og lignede ikke den charmerende mand, han plejede at være. Da han så mig, udvidede hans øjne sig, og jeg var slet ikke i tvivl om, at han troede, at jeg var Devon.

Josef sendte Ehren og mig et kort nik. Så åbnede han døren til balkonen og trak Phillip Raylon med ud. Ehren og jeg blev stående i gangen.

Så snart døren gled op, hørte vi en intens mumlen fra folkemængden under balkonen. Alle ansigter rettedes mod Phillip Raylon og Josef ved hans side.

Tavsheden voksede frem, da de fik øje på dødsmærket i Josefs pande, og deres ansigtsudtryk gik fra undrende til angst.

Med rystende hænder trak Phillip Raylon et dokument op fra inderlommen i sin jakke.

“Kære borgere...” Han gik i stå, men Josef gav ham et let skub, og han fortsatte.

“Det er blevet mig pålagt at meddele, at Zantora er blevet overtaget af en gruppe Mortis X. Bedre kendt som dødsbørn.”

Efter et par sekunders total tavshed brød en høj mumlen ud blandt tilhørerne.

Phillip Raylon rømmede sig.

“Statshuset har overgivet sig og samarbejder med overtagelsesmagten. Jeg vil anbefale jer at gøre det samme. Jeg er blevet lovet, at alle, der samarbejder, intet har at frygte.” Hans blik gled ud over forsamlingen, før han fortsatte. “Til de af jer, der har familiedlemmer, der er politibetjente, flammestæmmere og øgletæmmere, skal jeg desuden gøre opmærksom på, at dødsbørnene denne morgen har gennemført en aktion mod Zantoras politistationer, øglereservatet og flammestemplet. Her har de valgt at tilbageholde alle ansatte...”

Det gav et sæt i mig. Politibetjente, flammestæmmere og øgletæmmere. Majana, Nila og Gawins forældre. Hvis Philip Raylon talte sandt, så var de alle taget til fange.

Devon havde fjernet alle de mennesker, der ville kunne give ham modstand.

“...De er blevet flyttet til et sikret anlæg, hvor de behandles godt,” fortsatte Phillip Raylon. “Dette er midlertidigt og for at sikre et så fredeligt magtskifte som muligt.”

Jeg kunne høre nogen græde nede fra pladsen. Sikker et familiemedlem til nogen af dem, der var blevet tilbageholdt.

Phillip Raylon fortsatte med at læse højt, men jeg kunne ikke længere lytte. Hvor var alle de fanger blevet ført hen? Og var de virkelig kun tilbageholdt eller... Jeg turde næsten ikke tænke tanken.

“...Skulle der være nogen blandt jer, der er ansat ved politiet, øglereservatet eller flammemetplet, skal jeg opfordre jer til at overgive jer til dødsbørnene omgående. Jeg kan forsikre jer om, at der intet ondt vil ske jer.” Phillip Raylons stemme blev spinkel ved de sidste ord. Det var tydeligt, at han ikke troede på, hvad han selv sagde.

På pladsen foran balkonen opstod der en rasende mumlen.

“Jeg vil nu overlade ordet til deres leder, Devon Valden,” afsluttede Phillip Raylon og vendte blikket mod mig.

Jeg fik gåsehud over hele kroppen ved lyden af Devons navn. Han havde taget mit efternavn. Eller egentlig havde det vel altid været hans, jeg havde bare aldrig hørt ham bruge det før.

Ehren skubbede til mig, og jeg trådte ud på balkonen.

Hundredvis af ansigter kiggede op på mig. Mine hænder rystede. Jeg kunne mærke Ehrens blik brænde i nakken. Mærke, hvordan en lydløs nedtælling var i gang, og hvis jeg ikke snart sagde noget, så ville jeg få problemer.

Jeg foldede dokumentet ud. Det gjaldt om at få det overstået hurtigt. Hvis Devon havde ret i sin mistanke om, at der kunne være folk med revolvere, så var hvert sekund farligt.

Jeg læste så højt og tydeligt, som jeg kunne.

“Kære borgere... I dag starter en ny verden. En verden, hvor Mortis X ikke længere skal være spærret inde og frygtet. Vi vil vise jer, at vi kan leve sammen med jer. Vi vil vise jer, at vi er lige så meget mennesker som jer. Vi vil skabe en ny verden.”

Jeg gik i stå. Høje råb fra pladsen var brudt ud. Jeg så ud over mængden. Genkendte flere ansigter. Både fra min læretid, men også fra min gamle barndomsgade.

Ehrens øjne blev smalle. Han kunne også se, at den megen støj fik ordene til at drukne. Han stak to fingre i munden og piftede højt. Frem fra mængden af ventende folk, kom fire dødsbørn til syne. De var ikklædt lange, mørke kapper og sorte handsker. Synet af dem fik forsamlingen til at falde til ro.

Ehren puffede til mig. Jeg fandt den linje, som jeg var nået til, og læste videre.

“I de næste par dage vil I modtage en række ordrer. Jeg vil råde jer til at følge disse ordrer. Vi ønsker ikke at skade nogen. Vi vil helst have fred, men jeres had, jeres fordomme har gjort, at dette er den eneste løsning. Den eneste mulighed. Adlyd os, og alt vil blive godt. Hjælp os med at bygge en ny fremtid.”

Der var ikke flere ord på papiret. Jeg løftede blikket og så ud over forsamlingen.

Så lød et skud, og jeg nåede lige at se et glimt af kuglen, inden den borede sig ind i min skulder. Jeg vaklede, mistede fodfæstet og landede på ryggen på balkonens stengulv med et højt skrig.

2. Fortabt

Det føltes, som om et vildt dyr havde taget en bid af min skulder, mens blodet ikke bare gennemblødte min egen jakke, men også Devons.

Ehren bukkede sig ned over mig. Hans arrede ansigt kom helt tæt på, da han pressede hånden med de brune skindhandsker over såret for at stoppe blødningen. Det fik det til at dunke i hele skulderen, men hjalp alligevel lidt på smerten. Der lød en underlig susen for mine ører, indtil jeg opdagede, at det ikke var en susen. Det var jublen fra de mange folk under balkonen.

Med den ene hånd presset mod min skulder fik Ehren mig op at sidde. Jeg lænede mig op ad balkonens stenfundament, mens jeg forsøgte at få vejrtrækningen og smerten under kontrol. Med sin frie hånd trak Ehren et stykke papir frem. Holdt det foran mit ansigt. Der gik et par sekunder, før jeg forstod, at han ville have, at jeg skulle læse det.

Min krop tænkte stadig ikke på andet end smerten, men jeg tvang blikket til at fokusere. Genkendte Devons håndskrift.

Det var dumt. Alle, der angriber os, vil dø.

Jeg stirrede forvirret på Ehren. Forstod ingenting. Så slap Ehren papiret og greb fat i mig med begge hænder. Med smerten stadig dunkende i skulderen hev han mig op og stå.

Puffede mig frem, så jeg igen stod med ansigtet ud mod forsamlingen.

Jeg så ud over menneskemængden. Mit blik svømmede, men jeg fik øje på ham med revolveren. Han stirrede lamslået på mig. Havde nok forventet, at jeg var død. At kuglen havde ramt hjertet og ikke skulderen.

“Det var dumt!” sagde jeg med sammenbidte tænder, mens blodet klistrede hele vejen ned ad min arm. Jeg havde ikke lyst til at sige resten, vidste helt ind i knoglerne, at det ville give forfærdelige konsekvenser, men jeg havde ikke noget valg.

“Alle, der angriber os, vil dø!” sagde jeg.

Som på min kommando begyndte dødsbørnene på pladsen at bevæge sig frem mod manden med revolveren. Selvom de stadig bar de hvide plastikhandsker, var der ingen tvivl om, hvad de havde til hensigt.

Manden vågnede af sin trance og rettede revolveren mod det nærmeste dødsbarn. Dødsbarnet greb fat i kvinde, der stod ved siden af ham og brugte hende som skjold. De andre dødsbørn gjorde det samme.

Mandens blik flakkede, mens de fire dødsbørn nærmede sig ham med hvert deres levende skjold. Han forsøgte febrilsk at sigte, men kunne ikke ramme døds-

børnene uden også at ramme deres gidsler.

Kort efter nåede et dødsbarn ham. Jeg så, hvordan dødsbarnet trak sin handske af, og hvordan manden få sekunder senere faldt sammen for fødderne af ham

De omkringstående trak sig bange væk, mens alle så chokeret på liget. Nogle begyndt at græde, men de fleste valgte at flygte. Og dødsbørnene lod dem gøre det. Så passivt til, mens pladsen langsomt tømtes for folk.

Oppe på balkonen kunne jeg mærke mine ben vakle. Kvalmen bølgede ind over mig. Ehren lagde en arm om mine skuldre og støttede mig indenfor.

Jeg rystede. Jeg vidste ikke, om det var smerten, blodtabet eller den likvidering, jeg netop havde været vidne til.

Devon ventede på os på statslederens kontor. Havde stadig ansigtet rettet mod det store vindue. Jeg fulgte hans blik og så, hvordan den før fyldte plads nu var helt tom. Kunne skimte de sidste mennesker, der forsvandt ned ad gaderne. Var på vej hjem med den vanvittige og forfærdelige besked, at Zantora nu blev ledet af en gruppe dødsbørn.

Ehren satte mig i en stol. Jeg kunne mærke kroppen falde sammen. Han trak hurtigt sin jakke af. Bandt den klodset omkring min skulder. Strammede til så hårdt, at jeg næsten skreg igen. Det stoppede blødningen, men ikke smerten.

“Tak, Ehren,” sagde Devon. “Gå ud og se, om Mal-

com er kommet tilbage.”

Ehren nikkede og forlod rummet.

“Det gik jo nogenlunde,” sagde Devon og slog fingerspidserne mod hinanden.

“Nogenlunde? Jeg blev skudt!” sagde jeg med sammenbidte tænder. Prøvede ikke at se på såret og blodet eller tænke over, hvor længe Ehrens klodsede forbindelse ville holde.

“Ja, men du overlever, og jeg tror, de fik fat i budskabet.” Devons ro var som en mavepuster. Han havde hele tiden vidst, at de ville skyde. Det var også derfor, han havde haft den ekstra tale klar. Han havde ikke bare forventet det, men planlagt efter det. Han havde været parat til at ofre mig for sin plan

“Jeg må hellere få handskerne igen.” Han trak dem af mine fingre. Bevægelsen sendte jag af smerte fra skulderen ned gennem armen.

Devon holdt dem hen mod lyset fra vinduet, tørrede det røde blod af med en serviet og trak dem på.

“Hvad er det, du vil?” spurgte jeg. Kunne mærke en mathed og en træthed rulle ind over mig.

Devon svarede ikke. Hans blik var stadig på de store glaspartier med udsigt over pladsen.

“Du kan da ikke være så dum at tro, at hele byen vil overgive sig, bare fordi du siger det,” fortsatte jeg.

“Frygt er et magtfuldt våben,” sagde han og drejede sig mod mig. “Men nej, de vil ikke give op uden kamp. Det ved jeg godt.”

“Passede det, som Raylon sagde? At dem I har fanget, kun er midlertidigt tilbageholdt.”

“Selvfølgelig,” sagde Devon. “Vi er ikke mordere.”

Jeg bed en spydig kommentar i mig. Havde Devon ikke lige beordret en likvidering?

“Hvor er de?” spurgte jeg.

“Det skal du slet ikke bekymre dig om.”

En banken på døren afbrød mig, inden jeg kunne nå at spørge om mere.

“Kom ind,” sagde Devon og så mod døren.

Et højt, lyshåret dødsbarn, som jeg aldrig havde set før, trådte ind. Han virkede ældre end Devon. Ikke meget, men måske et par år.

“Det var du længe om, Malcom,” sagde Devon.

“Jeg blev forsinket,” sagde dødsbarnet.

Jeg måbede. Han kunne tale! Normalt kunne dødsbørn ikke tale. Temate kunne, fordi hun var opvokset hos William og Ann, og Devon kunne, fordi han havde været et særligt eksperiment på institutionen. De fleste andre dødsbørn kunne kun sige små, uforståelige lyde eller enkelte ord.

“Var der problemer?” spurgte Devon og lød med et nervøs.

“Lidt, men det er løst. Alt er i orden nu.” Malcom så hen på mig. “Gik alt som det skulle her?”

“Som forventet,” svarede Devon. “Vil du tage dig af Davies sår?”

“Selvfølgelig. Henter du vand?” spurgte Malcom.

Devon nikkede og forsvandt ud ad døren.

Jeg så hen på Malcom. Var langt fra sikker på, at jeg ville have ham til at tage sig af noget som helst. Han ignorerede mit blik og åbnede bare rygsækken, der stod langs væggen. Den var fyldt med bandager og lægeudstyr. Hvor havde de mon stjålet det henne?

Devon kom tilbage med en spand vand og en klud.

“Tag dem her på.” Malcom kastede et par hvide plastikhandsker hen til Devon. “Og tag så jakken og blusen af ham,” sagde Malcom, mens han gjorde en bandage klar.

Devon adlød. Lagde læderhandskerne fra sig og tog i stedet de tynde, hvide plastikhandsker på. Forsigtigt løsnede hans Ehrens bandage.

Skulderen brændte og sved, men det blødte mindre kraftigt nu. Han trak begge jakker og blusen af mig.

Malcom tog handsker på og dyppede kluden i vandet og vred den op. Han vaskede hurtigt blodet af min arm. Jo nærmere han kom min skulder, jo mere sved det.

“Flot ar,” sagde Malcom så og kiggede på det lange, lyserøde ar, der strakte sig fra min hånd og hele vejen op ad armen. “Så I er ikke helt identiske.”

Arret stammede fra det mislykkedes forsøg på at gøre Aiden til en ildfugl. Devon kom hen og så på det. Han rynkede brynene.

“Det var ikke så godt.”

Jeg bed tænderne sammen. Hvordan kunne Devon være mere bekymret over et gammelt ar end over det

store, blødende sår fra min skulder?

“Bare rolig. Det kan dækkes til,” sagde Malcom. “Det var såret, vi kom fra.” Han fandt en pincet.

“Hvordan har du lært at tale?” spurgte jeg.

De svarede ikke på spørgsmålet. Malcom åbnede bare såret på min skulder med to fingre. Jeg bed tænderne hårdt sammen for ikke at skribe højt, mens han trak huden til side, så han kunne se kuglen nede i mit kød.

“Sid stille...” Med den anden hånd tog Malcom pincetten og stak den ned i såret. Blodet klistrede til de hvide handsker, mens han bevægede pincetten i såret. Smerten jog hele vejen ned gennem armen, og jeg skreg.

Så gav det et ekstra hårdt jag, og Malcom fiskede forsigtigt kuglen ud. Studerede den nøje, som for at sikre sig at alle stumper var kommet med. Så lagde han den fra sig på skrivebordet.

“Kan du bevæge fingrene?” spurgte han, mens min skulder stadig var et dunkende smertehelvede.

De så begge på min højre hånd, mens jeg langsomt knyttede og strakte fingrene igen.

“Okay, prøv så at bevæge skulderen,” sagde Malcom, og jeg adlød. Bevægede skulderen lidt frem og tilbage, selvom det fik hele armen til at dunke.

Malcom nikkede langsomt. Så strakte han de stadig blodige handsker frem og nev mig på håndryggen. Handskerne efterlod et blodigt aftryk.

“Kunne du mærke det?” spurgte Malcom.

“Ja,” mumlede jeg, selvom det lille niv virkede fuldstændig ligegyldigt sammenlignet med den smertende skulder.

“Nerverne er ikke beskadiget,” sagde Malcom og gik tilbage til rygsækken. Her fiskede han en dunk med noget gennemsigtigt væske frem. Han hældte det op på en klud og pressede det mod såret. Det sved og stak, og jeg måtte bide tænderne sammen for ikke at skribe endnu engang.

Malcom fandt en nål frem og trådede den. Han virkede sikker og velovervejet i alle sine handlinger, som var han uddannet sygehjælper, men det kunne han umuligt være.

Han borede nålen ind i min hud, og jeg bed tænderne sammen igen, mens han langsomt syede såret sammen.

“Hvordan ved du, hvordan man syr et sår?” spurgte jeg med sammenbidte tænder.

Endnu en gang blev det Devon, der svarede.

“Institutionen brugte os ofte som forsøgsdyr, og når de var færdige med at stikke og skære, skulle nogen jo rense sårene,” sagde han. “Det var lettere, hvis det var en af os, der gjorde det, for så slap de for alle sikkerhedshensynene. Så Malcom blev...”

“Du fortæller ham for meget,” brød Malcom ind, og Devon tav.

Jeg stirrede på de to dødsbørn foran mig. For første gang nogensinde havde jeg mødt en, som kunne få De-

von til at holde kæft.

Malcom var færdig med at sy og lagde en stram forbindelse omkring såret.

“Jeg holder øje med såret de næste par dage,” sagde Malcom. “Men ellers er det ordnet nu.”

“Godt,” sagde Devon. “Og rummet?”

“Det er allerede parat,” sagde Malcom. “Jeg fik Clayton til at hjælpe mig i nat.”

“Fantastisk.” Devon trak sine blodige handsker af. Gik hen mod skraldespanden.

“Vent,” sagde Malcom. Han rakte ham en pose. “Læg dem i den her. Så kan vi vaske dem. Vi må ikke risikere at løbe tør.”

Devon adlød, og Malcom lagde også sine egne brugte handsker derned og trak i et par læderhandsker, der lignede Devons.

De hev mig ned ad de lange gange igen. Det var her, alle politikerne havde kontorer. Langs dørene var der skilte med navne. Gangene var denne gang oplyst af flammer, og måske var det derfor, at de havde et ekstra stramt greb i mig. Malcom tog en flamme fra en af krogene og gik forrest. Devons blik klistrede til mig, registrerede hver en bevægelse. Han vidste, hvor farlige flammerne kunne være, hvis jeg fik fat i dem.

Vi skulle helt ned for enden af gangen. Ind i et lille rum, hvor der stod *Depot* på.

Malcom åbnede døren og trådte ind. Flammen oplyste det mørke rum.

Det var kvadratisk og uden vinduer. På den ene side hang en bred vask, og under den stod spande og klude. På den anden side var der en række skabe, der ud fra mærkaterne at dømme var til rengøringsmidler. For enden af rummet stod en briks.

“Jeg synes, det er lidt langt væk,” sagde Devon. “Vi skulle jo gerne kunne holde øje med ham.”

“Det skal du ikke bekymre dig om...” sagde Malcom og gik hen til briksen. Han løftede en lang, hvid rem, der var fastgjort til sengen. “Jeg tror ikke, at du får brug for at holde så meget øje med ham, når vi spænder ham fast med dem her.”

Min rygsøjle frøs til is. Der var fjorten hvide remme i alt. Remme til at spænde arme, ben, mave, så jeg ikke ville kunne bevæge mig overhovedet.

“Hvor har I skaffet den?” spurgte Devon, og han tænkte nok det samme som mig: om de havde taget den med hele vejen fra institutionen.

“Hospitalet. Vi stødte på den, da vi brød ind i går.”

Devon skubbede mig længere ind i rummet og gik over til briksen. Lod fingrene løbe ned langs remmene og fik et anstrengt ansigtsudtryk.

“Er det virkelig nødvendigt?” spurgte han.

“Nej,” sagde jeg hurtigt. “Det er det virkelig ikke.”

De ignorerede mig.

“Vi kan bare låse ham inde,” fortsatte Devon. “Hvordan skulle han slippe ud?”

“Det er ikke flugt, jeg er bekymret for,” sagde Mal-

com og lagde en hånd på Devons skulder. "Han er vigtig for vores plan... Vi kan ikke risikere..."

"Risikere hvad? Jeg kan jo ikke løbe nogen steder hen!" protesterede jeg. Blev pludselig ramt af panik. Jeg ville ikke spærres inde. Og slet ikke fikses til en seng.

Malcom sendte mig et koldt blik.

"Hold kæft, ellers får du bind for munden også."

Devon sukkede.

"Han er min fætter," sagde han.

"Og netop derfor skal du lade mig tage de her beslutninger," sagde Malcom.

Devon tav, og Malcoms blik flakkede fra Devon til mig.

"Læg dig," kommanderede han med et blik, der tydeligt fortalte mig, at alle protester var umulige.

Jeg så bedende på Devon.

"Malcom har ret. Vi kan ikke risikere, at du gør et eller andet dumt og ødelægger vores plan." Han bed sig i læben. "Desuden er det ikke værre, end hvad I har gjort ved os i årevis."

"Men..." begyndte jeg.

"Læg dig!" gentog Malcom og trak mig hen til brikken.

"Nej!" Jeg vred mig i hans greb.

"Hold op med det der," sagde Malcom. "Du ender med at flå stingene op."

Men jeg var ligeglad. Jeg rev og vred mig i hans greb. Ignorerede smerten fra skulderen. Jeg nægtede at lade

mig fastspænde.

“Gør, som han siger, Davie,” sagde Devon. “Du gør det kun sværere for dig selv.” Han hjalp Malcom med at presse min ryg ned til briksen. Malcom greb den første rem og strammede den om mit venstre håndled. Det gav et jag af smerte i skulderen. Så gik han videre til den anden hånd.

Strammede båndet så hårdt, at det prikkede i fingrene. Der kom også remme om mine arme. Mit bryst. Min mave.

“Hov, hvad er nu det...” Malcom stoppede ved remmen ved min talje. Hans fingre strejfede min bukselomme.

“Hvad?” spurgte Devon.

Jeg blev kold indeni. Vidste præcis, hvad han havde opdaget. Forsøgte at dreje mig, men båndene holdt mig fast.

“Han har noget i lommen. Har du ikke kropsvisiteret ham?” spurgte Malcom.

“Jeg tænkte ikke på det,” sagde Devon og trådte nærmere.

“Du skal tænke på sådan noget,” sagde Malcom. “Vores plan holder kun, hvis vi er forsigtige hele tiden.” Han borede hånden ned i min lomme. Hev først mine nøgler op, så den lille kugle. Den brændte stadig, selv om den var kold udenpå, og det svage lys kastede skygger over Malcoms ansigt. Min sidste rest af Aiden lå nu i Malcoms handskeklædte hænder.

“Giv mig den!” sagde jeg og strakte fingrene, så meget jeg kunne.

“Hvad er det?” spurgte Malcom.

“Det er gave,” sagde jeg hurtigt og var glad for, at jeg havde sagt *den* og ikke *ham*.

“Hvad for en slags gave?” spurgte Malcom.

“Det er en sten,” sagde jeg bare. Vidste, at hvis jeg fortalte, hvad det var, ville jeg aldrig få lov at beholde ham.

“Det ligner ikke en sten,” sagde Malcom.

“Jo, jo, det er en sten,” sagde jeg. “Jeg fik den af en pige...” Jeg begyndte at plapre, i håb om at det ville overbevise dem.

Malcom drejede kuglen mellem sine fingre.

“Du lyver,” råbte han så. “Sig, hvad det er!”

“Rolig, Malcom. Hvad end det er, så beholder jeg det,” sagde Devon og tog Aiden fra Malcom og lagde ham i sin lomme.

Malcom tav og strammede de tre reb om hvert af mine ben ekstra hårdt.

Så tog de flammen og smækkede døren bag sig.

Jeg lå helt ubevægelig og kunne ikke gøre andet end høre deres fodtrin bevæge sig væk.

Høre, hvordan Aiden forsvandt længere og længere væk fra mig. Og selvom jeg vidste, at Aiden allerede var borte. At jeg ikke havde kunnet vække ham, siden han blev til den lille sølvkugle, så brændte vreden i mig over, at de havde taget ham fra mig.

3. For længe siden

Mørket åd min fornemmelse af tid. Remmene var stramme og ubehagelige, mens Devons ord genlød i mine tanker. *Det er ikke værre, end hvad I har gjort ved os i årevis.*

Han havde ret. Jeg huskede tydeligt briksene fra institutionen og kunne også huske, hvordan Michia havde fortalt, at de ikke behandlede dødsbørnene godt.

Hvor mange gange havde Devon selv befundet sig i denne situation? Hvor længe havde han ligget fikseret, hvor han ikke kunne gøre andet end glo op i loftet?

Jeg fugtede læberne med tungen. Det var, som om tiden stod stille. Som om den havde stået stille, siden jeg ankom. Jeg kunne stadig ikke rigtig forstå alt det, der skete.

Hvor længe skulle jeg være her? Malcom havde sagt, at jeg var *vigtig for planen*, hvad end det så betød. Ordene fra talen genlød i mine tanker. Ny verden. Ny fremtid.

Jeg var ikke det mindste i tvivl om, at ingen af de fremmødte på Rådhuspladsen ønskede at være en del

af Devons nye verden. Det var bare et spørgsmål om tid, før de ville kæmpe imod. Ville forsøge at vælte Devon, og jeg ville være lige i skudlinjen. Bogstavelig talt. Forklædt som ham ville alle rette deres revolvere mod mig, og skudsåret i min skulder ville snart få følgeskab.

Jeg havde lyst til at skringe over manglen på muligheder. Det virkede ikke som et spørgsmål om, hvorvidt jeg ville komme til at dø mere *hvornår* og *hvordan*.

Her var stille. Min mave knurrede svagt. Jeg var begyndt at blive sulten. Mon de ville komme med mad på et tidspunkt? Knap havde jeg tænkt den tanke, før jeg kom i tanke om anden bekymring. En ting var mad, men hvad når jeg skulle på toilettet? Med rebene solidt strammet om min krop, havde jeg ingen muligheder for at rejse mig eller bare rette strålen den anden vej, og jeg kunne allerede mærke et svagt pres i min blære.

Jeg sled i rebene med alle mine kræfter, men fik ikke andet ud af det, end at det smertede voldsomt i skulderen. Jeg drejede hovedet og så mod den. Bandagen var næsten blødt igennem.

Så hørte jeg skridt ude på gangen. Jeg ventede.

Trinnene stoppede uden for min dør, og den svage klirren af nøgler fortalte mig, at jeg snart ville få selskab.

Døren gik op, og ind trådte Ehren. Det arrede dødsbarn fra Qvys dødsbørnsinstitution.

Han havde en skål med mad og et glas med vand med. Så Devon havde altså ikke glemt mig.

“Maad,” sagde han og stak skeen ned i noget, der lignede grød. Med en fyldt ske løftede han den op til mit ansigt. Ville made mig.

“Vent,” sagde jeg, mens skeen nærmede sig min mund. “Jeg skal...” Skeen stødte mod mine fortænder, og jeg rykkede hovedet væk.

“Jeg skal tisse,” sagde jeg og forsøgte med hagen at pege ned mod mit skridt.

Ehren nikkede. Han stilede skålen fra sig, og jeg ventede på, at han ville løsne remmene, men i stedet gik han bare igen.

Jeg sukkede. Usikker på, om mit budskab var gået igennem eller ej. Hvor meget forstod Ehren? Han havde virket intelligent i Qvy og havde trods alt lært at tale en smule, men havde han forstået min besked?

Kort efter lød der flere fodtrin, og Ehren kom tilbage sammen med Malcom.

“Hvad så? Hvad er det, du vil?” spurgte Malcom.

“Jeg skal tisse.”

Malcom sukkede, som var det meget besværligt, men fandt så en spand frem under vasken.

Så kom han hen mod mig. Rakte ud efter en af remmene, men fik så øje på forbindingen.

“Ehren, hent en ren forbindelse,” sagde han, mens han løsnede den ene rem. Ehren forlod rummet.

“Hvor længe skal jeg være her?” spurgte jeg.

“Så længe du er nødvendig,” sagde han og åbnede endnu en rem. Startede med mine ben, så min mave,

bryst og til sidst armene.

Mens remmene langsomt gik op, summede hans svar rundt i mit hoved. Det kunne betyde alt og ingenting. Minderne om den gang jeg havde været sat isolation i tre uger fik det til at sitre i hele kroppen. Den gang havde jeg været spærret inde, fordi Adamo havde skabt en falsk skeletpest og placeret mig som hovedsmittekilde bare for at rydde mig af vejen. Den gang var jeg ved at blive vanvittig, og der havde jeg endda haft Gawin og Aiden til at holde mig med selskab.

Malcom havde løsnet den sidste rem, og jeg satte mig op. Det snurrede i hele kroppen. Jeg gned mine håndled og strakte armene.

“Kom nu ikke for godt i gang. Du bliver spændt fast igen om lidt,” sagde Malcom og lød lidt for tilfreds. Jeg havde kun kendt ham én dag, og jeg hadede ham allerede.

Døren gik op, og Ehren kom med en forbindelse.

Malcom gik hen til min skulder. De sorte handsker var kølige mod huden, mens han langsomt løsnede forbindingen. Han rensede såret igen.

“Du skal lade det hvile,” sagde han. “Ikke flere vrid og ryk. Du har fået to sting til at gå op.”

Jeg svarede ikke. Malcom lagde en ny, stram forbindelse ud over såret. Så rakte han mig spanden.

“Få det ordnet.”

Jeg ventede lidt, indtil det gik op for mig, at hverken Ehren eller Malcom havde tænkt sig at gå udenfor.

Jeg kom på benene. Stillede mig med ryggen til dem og åbnede bukserne.

Havde pludselig enormt svært ved at tisse.

“Få nu lidt fart på,” sagde Malcom.

Jeg var nødt til at tage mig sammen. Det lykkedes, og jeg lukkede bukserne igen.

“Godt. Så er det tilbage på briksen,” sagde Malcom.

“Må jeg lige vaske hænder?”

Malcom lignede en, der helst ville sige nej, men nikkede så alligevel. Jeg gik hen til vasken og var taknemmelig for, at der var en sæbe.

“Jeg kan vel også lige så godt spise, før I binder mig fast?” sagde jeg, mens jeg vaskede fingre.

Malcoms blik lynede.

“Nej, du kan spise, mens jeg binder dig fast,” sagde han og puffede mig tilbage til briksen.

Han rakte mig skålen og greb samtidigt fat i den første rem ved benet.

Jeg spiste uden at smage eller tænke. Fokuserede bare på at få det ned uden at kvæles i det.

Pludselig lød der skridt på gangen. Malcom gik i stå ved den anden rem.

Døren til min celle blev slået op. Jeg stoppede midt i bevægelsen med skeen halvt oppe ved munden.

Devon kom ind. Hans ansigt var blegt og svedigt, og i hans arme lå en mørkhåret pige. Blodet løb fra hendes mave, hvor Devon krampagtigt forsøgte at stoppe blødningen.

“Malcom, hjælp hende!” sagde Devon.

“Væk.” Malcom rev remmene op og skubbede mig af briksen, så jeg landede på stengulvet.

Devon lagde pigen på briksen. Hun stønnede, og ansigtet vippede til siden. Det var først nu, at jeg fik øje på dødsmerket i hendes pande.